

РЕШЕНИЕ

№ 1559

гр. Пловдив, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Надежда Н. Дзивкова Рашкова Въззивно гражданско дело № 20225300502342 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от „Ей ес пи“ ЕООД против Решение № 2312/22.06.2022г., пост. по гр.д.№ 3973/2021, ПдРС, в частта, в която жалбоподателят е осъден да заплати на Г. К. Д. на осн. чл.262, ал.1, т.1 от КТ възнаграждение за положен извънреден труд от 811,50 часа в периода 01.03.2018г. – 01.07.2020 г. в размер на 4148,03 лева, ведно със законната лихва лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 01.03.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и разноски в производството.

Жалбоподателят „Ей ес пи“ ЕООД поддържа, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Развива съображения във връзка с неправилните, според него, мотиви на съда по отношение правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК относно разпределението на доказателствената тежест. Поддържа, че данни за извънреден труд се съдържат само в показанията на свидетеля Т., който обаче нямал преки наблюдения от работата на ищеца и счита, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на претенцията си за положен извънреден труд. Развива доводи, че съдът е допуснал процесуално нарушение във връзка с чл. 190 от ГПК, като е отхвърлил искането за

задължаване на ответника за представяне на маршрутни книжки и други документи, но след това в решаващите си мотиви е приел, че ответникът не е изпълнил тези си задължения и така е създал пречки за събирането на тези доказателства. Поддържа и допуснатото нарушение на материалния закон, свързани с неправилното приложение на Наредба № 1821-з-611 от 11.06.2018г. във връзка със задължението за съхраняване на документи. Поддържа, че в сочената Наредба и в случая ЗЧОД никъде не е предвиден срок за съхранение на графици и маршрути за изпълнение на дейността по транспорт и охрана на ценни пратки, поради унищожаването на същите след изтичане на срока за съхранение не съставлява нарушение. Поддържа, че решението е и необосновано, тъй като изводите на съда се основават единствено в свидетелските показания на свидетеля Т., като съдът не е отчел, че има други свидетели, които са преки очевидци, които обаче не са били изискани и призовани за разпит от страна на ищеца. Поддържа, че по делото е останало недоказано твърдението за положен извънреден труд, както и че ищецът е продължил да работи, при същите условия, при друг работодател, както и че ищецът е работил при тези условия редица години, без да има претенции към работодателя си за заплащане на възнаграждение за положен извънреден труд. Счита, че искът изцяло е неоснователен, а евентуално, ако се приеме, че претенцията на ищеца е частично или изцяло основателна, то поддържа, че следва да бъде уважавано евентуалното възражение за прихващане, доколкото на ищеца са изплатени значителни суми без правно основание. В тази връзка счита, че ищецът е съзнавал, че притежава наследващо му се плащане и следва да бъдат върне платените суми. Моли за отмяна на решението и постановяване на ново, с което да се отхвърли иска. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Г. К. Д. поддържа, че постановеното решение в обжалваната част е валидно, допустимо и правилно. Моли същото да бъде потвърдено. Развива съображения, че в производството са събрани доказателства - писмени и свидетелски такива, както и приета съдебносчетоводна експертиза, които установяват по категоричен начин, че е полагал ежедневно минимум час и половина извънреден труд. Обсъжда свидетелските показания, като поддържа, че чрез тях се установяват претенциите за положен извънреден труд. По отношение приложението на Наредбата, цитирана във въззивната жалба поддържа, че е приложима разпоредбата на чл. 52 от ЗЧОД за реда и условията на съхранение на документи в дружествата осъществяващи частна охранителна дейност, като в чл. 40 на цитираната Наредба е вменено задължение на работодателя да се изготви графици, маршрути, маршрутна книжка, пътен лист и др., и същите документи следва да се пазят в срок от 18 месеца от прекратяване на договора за охрана. Счита, че дружеството не е изпълнило задълженията си за съхранение и по този начин е създало пречки за събиране на доказателства за установяване на неизгодни нему факти. По отношение възражението за необоснованост на съдебното решение счита, че същото не е необосновано, като се позовава на практика на ВКС относно това кои решения са необосновани. Счита, че

настоящото не страда от сочения порок. По отношение на възражението за прихващане счита, че приложение следва да намери разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от КТ, като поддържа добросъвестно получаване на сумата. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната част. Претендира разноси.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 от ГПК, изхожда от легитимирана страна – ответник останал недоволен от постановено съдебно решение, откъм съдържание е редовна, поради което и се явява допустима.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, намери за установено следното :

Съгл. нормата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно само по въпроса относно валидността и допустимостта в обжалваната част на постановеното решение. Правилността на решението се проверява с оглед наведените доводи във въззивната жалба.

По отношение на валидността и допустимостта на постановеното решение, съдът намира, че същото е постановено от родово и местно компетентен съд, по иск, който му е подсъден, произнесъл се е в законен състав и в рамките на иска, с който е бил сезиран. При това положение следва да се приеме, че решението е валидно и допустимо.

С подадената въззивна жалба се обжалва постановеното първоинстанционно решение в частта, в която е уважен иск с правно основание чл. 262 от КТ.

За да постанови обжалваното решение, съдът е приел, че по делото се доказва наличие на трудово правоотношение между страните, както и факта, че ищецът е работил над нормативно регламентирания осем часа дневно, поради което работодателят му дължи заплащане на положения над нормативите труд. Кредитирал е приетата по делото експертиза и е направил извод за дължимост на присъдената сума. Намерил е за недоказано възражението за прихващане с недължимо изплатени суми за командировъчни. Като по тези съображения е уважил иск до размер от 4148,03лв.

От фактическа страна по делото е безспорно между страните, че помежду им е съществувало трудово правоотношение в рамките на исковия период, като ищецът е изпълнявал длъжността „***“ и е извършвал превоз и охрана на ценни пратки. Спорът се концентрира около въпроса дали е полагане на извънреден труд при отчитане, че работното време по този трудов договор се изчислява сумарно, респ. какво възнаграждение е дължимо за това.

За установяване на отработеното време по делото са представени графиците за работа, както и са събирани гласни доказателства. Приети са и две ССЕ – с в.л. К. и в.л.К..

Първата ССЕ с в.л. К. е работила на база представените по делото графици на

работа, които отразяват отработените дни, като експертизата установява, че ако се приеме осемчасов работен ден, положените дни труд не надвишават нормите при сумарно изчисляване на положения труд, при което не е налице положен извънреден труд.

Доколкото спорът не е че са отработвани дни извън графика, а че в рамките на дните, заложи в графика е полаган труд над нормативния, то от значение е установяване на твърденията за полагане на труд повече от осем часа. В тази връзка са събрани и гласни доказателства – разпитвани са свидетелите И.В. и Е. Т.. Свидетелят В. твърди, че в процесния период е работил като ***, отговарящ за *** в цялата страна. Описва в какво се изразява работата на *** – да взима ценни пратки от пощенските станции и да ги разнася по зададени маршрути. Тази дейност се извършвала по график изготвен от всеки ръководител. Той не може да каже какви са изминатите километри, но със сигурност те не се спазвали. Не може да обясни за получаваните от служителите суми.

Вторият свидетел Т. твърди, че е работил като *** през процесния период и познава Г. Д.. Г. управлявал *** автомобил. Работата му била сутрин да мине през офиса, да се въоръжи, да мине през Главна каса в Централна поща, да получи ценните пратки и парични средства, след това минава през РГТЦ за пощенски пратки и тръгва по маршрут.. Сутринта екипите извали към 06,30-07,00ч. и се връщали между 16,30-17,30ч. Ако периодът е пенсионен се разнасят и средствата за пенсии и се ходи на повече места. Отделно се осъществявало и реинкасо, при което се налагат извънредни посещения, които обикновено се нареждат в хода на деня.

Други доказателства относно установяване продължителността на работния ден не са ангажирани по делото. Съдът намира за неоснователни оплакванията, че поради процесуални грешки на съда е прието, че работодателят е създал пречки пред събирането на писмени доказателства. Напротив – правилно е разпределена доказателствената тежест, че работника следва да установи твърдението си за полаган труд над нормативно определения. Работодателят следва да проведе само непълно насрещно доказване, което има за цел да внесе съмнения в твърденията на работника. Това той може да стори както чрез писмени, така и посредством гласни доказателства. В този смисъл е без значение дали съхранява или не сочените от него като унищожени поради изтичане на срока за съхранение документи относно маршрутите и други документи. Той е разполагал и с други доказателствени средства, включително и чрез разпит на работници на сходни длъжности, или отчитащи работното време и прочие. След тези уточнения, следва да се обсъдят доказателствата във връзка с отработеното време. Както е видно от свидетелските показания, данни за това се съдържат само в показанията на свидет. Т.. Той твърди, че обичайната продължителност на работния ден на екипите, транспортиращи ценни пратки е от 6,30/7ч. до 16,30/17,30ч. Други

доказателства, които да внесат съмнения или да оборят тези твърдения по делото не са ангажирани. В същото време показанията на този свидетел са дадени в резултат на личните му възприятия, последователни, изчерпателни и логични са. По тези съображения съдът намира, че следва да кредитира изложеното от него. Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че ищецът не е призовал за свидетели свои преки колеги, заемащи същата длъжност. Право на страната е да избере кой да свидетелства в процеса, а доколкото конкретният свидетел е имал поглед върху работата на всички екипи в региона и излага личните си възприятия, то няма основание да се игнорират неговите показания. Предвид изложеното съдът намира, че по делото се доказва, че ежедневно ищецът Д. е работил най-малко от 07,00 до 16,30ч., т.е. при 9 часов работен ден.

По делото е допусната ССЕ с в.л. К., в която е изчислено, че за исковия период м.03.2018-м.07.2020г. са положени общо 811,50ч. извънреден труд, за който се дължи възнаграждение в размер на 4148,03лв.

При доказаност на основанието на иска и установяване на неговия размер, то работодателят ще следва да бъде осъден да заплати на работника сумата от 4148,03лв. съставляваща възнаграждение за положения извънреден труд в исковия период.

Работодателят, сега жалбоподател, е направил и възражение за прихващане с недължимо заплатени суми за командировъчни. Приетата по делото ССЕ с в.л. К. установява, че за исковия период ежесечно са изплащани различни суми на ищеца заедно с трудовото възнаграждение, за които като основание за изплащане е записано командировъчни. Прави и впечатление фактът, че изплащаните суми са ориентирани около договореното трудово възнаграждение. Очевидно се касае за регулярно плащане, а не за инцидентна грешка в счетоводството, при което работникът добросъвестно е получил сумата с оглед уговорка с работодателя. Работодателят не е посочил защо години наред е изплащал тези суми и основанието за това. При това положение, съдът намира, че следва да намери приложение нормата на чл.271 от КТ за добросъвестно получени от работника суми. Възражението на жалбоподателя за извършване на прихващане се явява неоснователно.

Постановеното първоинстанционно решение се явява правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По разноските

На осн.78 от ГПК жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страна сторените във въззивното производство разноси в размер на 800лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2312/22.06.2022г., пост. по гр.д.№ 3973/2021, ПдРС,
в обжалваната част.

В необжалваната част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА „Ей ес пи“ ЕООД, ЕИК 121078722 да заплати на Г. К. Д., ЕГН
*****, сумата от 800лв. разноси в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____